

Prelatovo pismo (kolovoz 2009.)

Prelat piše iz Meksika o Marijinim slavljinama koja smo slavili u kolovozu i ohrabruje nas da oponašamo Marijin život i njezinu blizinu Isusu.

15.09.2009.

Predragi moji, neka mi Isus čuva kćeri i sinove!

*Assumpta est Maria in Caelum,
gaudet exercitus angelorum*[1];

Marija je uznesena na nebo, dušom i tijelom i anđeli se raduju. Svi kršćani

puni su radosti jer Djevica živi vječno u punini s Bogom, promatra i voli Sveto Trojstvo u slavi neba.

Kako svečanost 15. kolovoza, Uznesenje Blažene Djevice Marije, dolazi, želim vas podsjetiti na to da nas ta velika svečanost **potiče da podignemo pogled prema nebu: Ne prema nebu sastavljenom od apstraktnih ideja ni prema imaginarnom umjetničkom nebu, nego prema nebu istinite realnosti koje je sam Bog. Bog je nebo. On je naše odredište, naše odredište i vječno prebivalište iz kojeg dolazimo i kome težimo... To je mogućnost da se uzdignemo s Marijom do visina gdje se diše čist zrak nadnaravnog života i promatra istinska ljepota, ljepota svetosti**[2]. Kako i kako često zazivamo našu Gospu da nam pomogne u nadnaravnom djelovanju uvijek i u svemu? Tražimo li našu

Majku da nam usadi duh
razmatranja u našim dušama?

Riječi pape Benedikta, koje sam
upravo citirao, djelotvorno su
upoznavanje s otajstvom vjere koje
nam iznova miriši. Kako je sv.
Josemaria napisao, ***tu se suočavamo
s otajstvom ljubavi. Ljudski razum
to jedva da razumije. Samo vjera
može baciti svjetlo na to kako biće
može biti uzdignuto na takve
visine, postajući ljubljena meta za
sav užitak Trojstva. Znamo da je
to Božja tajna. Bez obzira na to što
je i naša Majka uključena,
osjećamo da više od toga ne
možemo razumjeti - ako imamo
pravo to tako reći – od ostalih
istina vjere***[\[3\]](#). Okrenimo se našem
Ocu koji uživa promatrajući Boga
licem u lice, blagoslovljenu dobrotu
Isusa Krista i našu Gospu, anđele i
ostale svece, moleći Ga izričito da
održi svjetlo, da podre što dublje u tu

istinu vjere i u način da se našoj
Gospi divimo i volimo je što više.

Predlažem vam, na prvom mjestu, da prihvatimo u dubljem pogledu Gospin dnevni odgovor i u svojoj osobnoj meditaciji, koji živi na putu u svetim pisima koja nam o Njoj govore. Iako ih je samo nekolicina, ti tekstovi sadrže svu *velikodušnost*, sve velike stvari koje je Duh Sveti odlučio otkriti o Majci Božjoj i našoj Majci: beskrajno blago koje svatko od nas mora otkriti, uvijek pod vodstvom Crkvenog autoriteta. Savjetujem vam također da održite raspravu o mariologiji i potrudite se sredstvima meditativnog i dubokog čitanja da dublje uđete u stvari koje su dane Blaženoj Djevici od Boga, *koji je svemoguć i čije ime je sveto*^[4]. Slavopoj *Veličanstva*, koji silazi s Marijinih usana, središte je inspiracije Duha Svetoga, te je najbolja škola da upoznamo, slušamo i oponašamo našu majku i o njoj

govorimo. **To je Marijina slika, istinski simbol u kojem uistinu možemo vidjeti tko Ona zapravo jest**[5].

Koncentrirajmo se na njezin život molitve. Otkrivamo je kontemplacijom prvoga radosnog otajstva Krunice. ***Gospa slatkog imena Marija uronjena je u molitvu. Ti u toj kući možeš biti što želiš: prijatelj, sluga, svjedok, susjed...***[6]. Uđimo u tu scenu, postojani da primimo poziv našeg Oca sa svom ozbiljnošću. Činimo što možemo, svaki od nas, nađimo svoje mjesto, svaki dan prijeđimo taj ključni događaj u povijesti našeg spasenja, osobito u molitvi Anđela Gospodnjeg i Krunice. Možemo misliti o našoj Gospi koja održava neprestan razgovor s Bogom, kako joj arkandeo donosi Božje poruke. Isto vrijedi i u drugom otajstvu svjetla. Ispunjen vjerom sadržan je zahtjev naše Gospe na vjenčanju u Kani

nakon kojeg Isus čini prvo čudo. Tim zahtjevom ona ubrzava Isusovo vrijeme, dovodi svome Sinu prve sljedbenike koji će primiti dar vjere, kao što kaže evanđelist: *njegovi učenici povjerovaše u njega*[\[7\]](#).

To je sv. Ivan, ljubljени učenik, koji nam daje te podatke. On nam otkriva da nas je Blažena Djevica, nakon godina skrivenog života u Nazaretu, pozvala da nastavimo surađivati izravno u otajstvu Otkupljenja. Taj je božanski plan podrazumijevao Isusov odgovor majci na njezin zahtjev: *Ženo, što ti imaš sa mnom? Moj čas još nije došao*[\[8\]](#). Naš Gospodin govori o žrtvi na križu. Kada taj trenutak dođe, On želi (njegove obje biti, ljudska i božanska) da Majka bude s njim, jer je nova Eva koja sudjeluje u vraćanju nadnaravnog života dušama. Sv. Ivan to opisuje ovako: *Kod Isusova križa stajale njegova majka i sestra njegove majke, Marija Kleofina i Marija iz*

Magdale. Kad Isus opazi majku i blizu nje učenika kojega je osobito ljubio, reče svojoj majci: „Ženo, evo ti sina!“ Zatim reče učeniku: „Evo ti majke!“ I od tog je časa učenik uze u svoju kuću[9].

Podsjećam vas na riječi Pape koji kaže da nas svečanost Uznesenja poziva na to da podignemo pogled prema Nebu, posljednjem prebivalištu prema kojemu putujemo, ali da se ne zaboravi – to je još jedna zadaća Marijina – prije nego se uzme tijelo i duh u slavu, naša Gospa pomno prati Isusa u njegovoj otkupiteljskoj muci i smrti. **Nova je Eva pratila novog Adama u patnji, muci i konačno u radosti. Krist je prvijenac, ali je njegovo uskrsnulo tijelo neodvojivo od njegove zemaljske Majke Marije. U Mariji je cjelokupno čovječanstvo uključeno u uznesenje u Bogu, a zajedno s njom sve stvaranje (...). Tako su rođeni novo nebo i nova**

zemlja u kojoj smrti više neće biti, niti će tamo biti žalosti, ni boli, ni plaća više (usp. Rev 21: 1-4)[10].

Sudjelovanje naše Gospe u Žrtvi na Križu bilo je jedinstveno. To je razlog zašto je Crkva časti nazivima odvjetnica, pomoćnica, suotkupiteljica i posrednica te tako ništa ne oduzima, niti dodaje dostojanstvu i djelotvornosti Isusa Krista[11]. Tu krajnost i sudjelovanje u samom Uznesenju objašnjava blagopokojni papa Ivan Pavao II. u svojoj posljednjoj Enciklici „*Žena Euharistije*“. Blagoslovljena Euharistija sakrament je koji uobličava u sadašnjem trenutku žrtvu Križa, jer ono što se ispunilo na Kalvariji postaje prisutno u svetoj misi. I ne smije se previdjeti da nam je na Golgoti naš Gospodin dao materinstvo naše Gospe. Isusove riječi, kazao je Ivan Pavao II., imaju autentično značenje u kontekstu njegove spasiteljske uloge. Govoreći

u trenutku otkupiteljske žrtve, one privlače uzvišenu vrijednost, osobito kod ovih okolnosti. Zapravo, nakon što je Isus povjerio svoju Majku, evanđelist je dodao važan zaključak: „*Isus, znajući da je sve dovršeno...*“ (Jn 19:28), želio je naglasiti da se njegova žrtva dovrši kada je predao svoju Majku Ivanu i svim ljudima čijom je Majkom postala u djelu spasenja“[12].

U svakoj svetoj misi naša Gospa je tajanstveno prisutna na oltaru gdje Žrtva Križa biva ponuđena nekrvavim načinom. ***O toj nedokučivoj tajni*** napisao je naš Otac, ***može se opaziti, iako kroz veo, najčistije lice Marije: kćeri Boga Oca, Majke Boga Sina, Zaručnice Duha Svetoga***[13]. To je čvrsto uvjerenje Crkve, izraženo u jednoj od molitava koju liturgija preporučuje svećenicima da im pomogne da se bolje pripreme za slavlje Svete Žrtve: *Majko milosti i*

ljubavi, blažena Djevice Marijo, (...) obraćam ti se s povjerenjem i ljubavlju. Stajala si pokraj svoga Sina dok je on visio umirući na križu. Stoj također pokraj mene, jadnog grešnika, i pokraj svih vjernih koji će ovdje i širom cijele Crkve danas imati udjela u toj božanskoj žrtvi[14]. Obraćáš li joj se kao sin ili kći, svakoga dana, prije slavljenja ili uzimanja udjela u Svetoj Misi?

Naša Blažena Gospa od Betlehema do Golgote pokazivala je Krista Sinovim učenicima – zajedno muškarcima i ženama – i vodila ih Kristu. Ako su, kao što nam Evanđelje kaže, Ivan, Marija Magdalena, Saloma i druge žene čvrsto ustrajali kraj Isusova Križa i poslije bili svjedoci Njegova Uskrsnuća, to je zato što nisu napustili Mariju u onim satima; oni „su je uzeli u svoju kuću“ – u cijelo mjesto njihova duhovnog putovanja – od neopisiva trenutka kada im je

Krist povjerio svoju Majku na Kalvariji.

Moje kćeri i sinovi: ona koja je potpuno Božja, žena Euharistije i učiteljica molitve, želi nam da razgovaramo s njom, da je pitamo kako da nas nauči zaljubiti se u Isusa Krista sa svim svojim srcem, sa svom svojom dušom, tako da mu možemo odgovoriti s potpunom vjernošću u svim različitim trenucima i okolnostima. Velika tajna ljubavi postavljena je prije nego što smo mi na slavlje Gospina Preuzimanja: **Krist je pobijedio nad smrću svemogućnošću svoje ljubavi. Sama je ljubav svemoguća. Ta je ljubav tjerala Krista da umre za nas i tako nadvlada smrt. Da, ljubav sama daje ulaz u Kraljevstvo života! I Marija je ušla poslije svog Sina, sjedinila se s Njegovom Slavom, nakon što je bila sjedinjena s Njegovom Patnjom. Ušla je s neobuhvatljivom**

silom, ostavljajući put za sobom otvoren za sve nas. I zbog toga je razloga danas zazivamo: „Vrata Nebeska“, „Kraljice Anđela“ i „Utočište grešnika“[15].

Koncentrirajmo se i podržimo litanije i druge marijanske molitve – Zdravo Marijo, Zdravo Kraljice, Krunicu i težnjama koje nam sinovska privrženost sugerira – s ljubaznom brižnom revnošću bezbrižnošću djeteta, jer ***Bezgrešna Djevica Marija popravila je Evin pad. Svojom djevičanskom nogom satrla je glavu paklene zmije***[16].

Ujedinjeni s tim velikim zaljubljenikom naše Gospe, što je naš Otac bio i jest, još više štujmo način na koji su je ***Otac, Sin i Duh Sveti okrunili zakonitom Kraljicom svemira. I anđeli su joj iskazivali štovanje kao njezini podređeni... i patrijarsi, i proroci, i apostoli... i mučenici, i priznavaoci, i djevice, i***

svi sveti... i svi grešnici, i ti i ja[17].

Ponašamo li se tako i mi?

Sv. Josemaría običavao je potpisivati obiteljska pisma i dokumente kao *Mariano*. Hajdemo u školu *Mariana*, imitirajući našeg Oca u njegovoj nježnoj odanosti našoj Blaženoj Gospi, kao mala djeca koja znaju da trebaju Majčinu skrb svakog trenutka.

Naša je Gospa, k tomu, uvijek bila Majka Opus Dei od njegova rođenja, i Djelo se razvilo pod zaštitom Njezina plašta. Ona je otišla prije nas, pratila nas je i slijedila u svim koracima naše obiteljske povijesti i osobnog putovanja. U mjesecu kolovozu prisjećamo se nekoliko tih trenutaka: posveta Djela najslađem Srcu Marijinu u Loretu 15. kolovoza 1951., što je obnavljamo svake godine, poziv na to da se obratimo božanskom milosrđu preko *Prijestolja Slave* koje je Marija 23.

kolovoza 1971.... I toliko je puno drugih zahvata Kraljice Neba i zemlje što ih sada nije moguće nabrojiti.

Trenutačno sam u Meksiku u povodom posvećenja crkve izgrađene u čast sv. Josemariji u Mexico Cityju. Zajedno sa svakime od vas zahvaljujem Gospodinu jer mi je taj događaj omogućio da se pomolim pred našom Gospom od Guadalupea u *Villi*, prisjećajući se pohoda našega Oca 1970. Neke nakane koje su ispunjavale srce našega utemeljitelja još su prisutne dok su se neke ispunile zahvaljujući zagovoru naše Majke.

Došao sam u ime svih - kako u ime onih koji su već u Djelu tako i u ime onih koji će se pridružiti u narednim stoljećima - da se molimo za Crkvu, za papu i njegove suradnike, za biskupe i svećenike cijeloga svijeta - posebno u Godini svećenika - za Opus Dei i za sve kršćane; za naše

svakodnevno zaljubljanje u Isusa Krista.

Te iste 1970. godine jasno mi se urezalo u pamćenje nadahnuće koje je pokrenulo našega Oca i koje je, tako očito dirnut, odmah podijelio s nama. Možemo vidjeti kako je osjetio snažnu potrebu za djelovanjem kao čovjek *posvećen molitvi*. U njegovu dušu naš je Gospodin utisnuo riječi: *clama, ne cesses!*^[18] -Naglas plačite, ne štedite se!- htio bih da to unesemo u našu poniznost i u sve što radimo.

Pridružite mi se u mojim nakanama, posebno 15. kolovoza kada obnavljamo posvetu Preslatkom Srcu Naše Majke. I prihvatimo u dubini ovu preporuku sv. Josemarije: ***adeamus cum fiducia ad thronum gloriae, ut misericordiam consequamur (cf. Heb 4:16).*** ***Sačuvajte to u svojim mislima, kako ovoga trenutka, tako i ubuduće. Rekao bih da je volja***

Božja da sami ugradimo citirane riječi u svoj unutarnji život. Ponekad ćete ih čuti u intimi svoje duše, kada to najmanje budete očekivali. Adeamus cum fiducia: idite, -ponavljam- s povjerenjem prema Preslatkom Srcu Marijinom, koja je naša Majka i Majka Isusova. Zajedno s njom, koja je posrednica svih milosti, idite presvetom i milosrdnom Srcu Isusa Krista. Također s pouzdanjem, pružajući mu zadovoljštinu za sve uvrede. Neka vam nikada ne nedostaju riječi ljubavi prema njemu: kada radite, kada molite, kada se odmarate, a također i u aktivnostima koje se doimaju nebitnima: za vrijeme odmora, pričajući neku priču, baveći se sportom... ukratko cijelim svojim životom. Svemu dajte natprirodne temelje, intiman razgovor s Bogom[19].

Sa svom vas svojom ljubavlju
blagoslivljam,

Vaš Otac

+Javier

Meksiko, 1. kolovoz 2009.

[1] Roman Missal, Assumption of the
Blessed Virgin Mary, Gospel
acclamation.

[2] Benedict XVI, Homily on the
solemnity of the Assumption, August
15, 2008.

[3] St. Josemaría, Christ is Passing By,
no. 171.

[4] Lk 1:49.

[5] Benedict XVI, Homily on the
solemnity of the Assumption, August
15, 2005.

[6] St. Josemaría, Holy Rosary, first
joyful mystery.

[7] Jn 2:11.

[8] Jn 2:4.

[9] Jn 19:25-27.

[10] Benedict XVI, Homily on the solemnity of the Assumption, August 15, 2008.

[11] Second Vatican Council, Dogmatic Constitution Lumen Gentium, no. 62.

[12] John Paul II, General audience, April 23, 1997.

[13] St. Josemaría, “La Virgen del Pilar,” published in *El Libro de Aragón*, Saragossa, 1976.

[14] Roman Missal, Prayers before Mass.

[15] Benedict XVI, Homily on the solemnity of the Assumption, August 15, 2008.

[16] St. Josemaría, Holy Rosary, fifth glorious mystery.

[17] Ibid.

[18] Is 58:1.

[19] St. Josemaría, notes taken from a get-together, September 9, 1971.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
kolovoz-2009/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-kolovoz-2009/) (22.02.2026.)